

preussiske Skibe, som agte at begive sig til en preussisk Havn uden at kaste Anker i en dansk Havn og uden at have noget Samkvem med Landet, kunne vassere Sundet og Belterne frie for Dvarantaine; og er det udtrykkeligt blevet vedtaget, at de ikke skulde kunne tilholdes at undertaste sig nogensomhelst dansk Dvarantaine alene af den Grund, at de ere forpligtede til at lægge bi ved danske Toldsteder, for at angive Ladning og betale Told." Det er, saavidt jeg veed, den eneste afsluttede Tractat, som angaaer Dvarantaineforanstaltninger, og den gaaer just ud paa at fritage den vedkommende Nations Skibe for al Slags Dvarantaine i Sundet eller Belterne. Iøvrigt har Udvalgets Fleertal i Betænkningen udtalt sig om, fra hvilket Standpunkt det betragter Quarantaineforanstaltningernes Forhold til de diplomatiske Underhandlinger. Kun skal jeg hertil føie, at Fleertallet antager, at det er gaaet frem i denne Sag med den største Forsigtighed. Der fandtes blandt Sagens Acter en Skrivelse fra Udenrigsministeriet af 31te Octbr., som udtalte Dsset om, at Loven ikke udkom, eller at der idetmindste ingen Foranstaltninger maatte træffes, førend Overenskomst var truffen med de udenlandske Magter. Udvalget kunde altsaa være gaaet flere Veie. Lovforslaget er fremlagt af Finantsministeriet, og har altsaa været forhandlet i Statsraadet, hvor Udenrigsministeren, enten den nærværende eller den foregaaende, har været tilstede; det er fremlagt efter Befaling af Hans Majestæt. Naar altsaa Udenrigsministeren har nogen Tvivl med Hensyn til Hensigtsmæssigheden af Forslaget, da synes dette at være Noget, der ikke henhører til Landsthingets Udvalg; men Udenrigsministeren maatte i saa Henseende have henvendt sig til Statsraadet eller til Hans Majestæt, for at foranstalte de Forandringer i Lovforslaget, som vare nødvendige, eller for at foranstalte, at hele Lovforslaget blev taget tilbage. Det synes altsaa, at Udvalget kunde have været berettiget til at afgive sin Betænkning, uden videre at gaae ind paa denne Skrivelse fra Udenrigsministeren. Dette har man imidlertid ikke gjort. Skrivelsens Indhold syntes ogsaa at kunne være betragtet som en afvigende Mening fra den, der var udtalt af Finantsministeren, og

som Følge deraf maatte altsaa den Overensstemmelse, som fandt Sted mellem disse to meget ærede Ministre, have været at afgjøre mellem dem indbyrdes. Det syntes derimod ikke, at det kunde paaligge Udvalget derom at afgive nogen Mening, og som Følge deraf kunde Udvalget ogsaa have afgivet sin Betænkning og overladt til Udenrigsministeren at afgjøre Sagen med Finantsministeren. Udvalget er imidlertid heller ikke gaaet denne Vej, men har fulgt den meget forsigtige Fremgangsmaade at tilskrive Finantsministeren og henlede hans Opmærksomhed paa, at der fandtes en saadan Udtalelse fra Udenrigsministeren, og at man derfor ønskede oplyst, hvorvidt det nu egentlig forholdt sig saaledes, at det med Hensyn til det Administrative kunde medføre Vanskeligheder, hvis denne Lov blev vedtagen. Derpaa fik man det aldeles bestemte Svar, at Lovforslaget, saaledes som det var vedtaget af Folkethinget, ikke kunde medføre nogen Vanskelighed for Hs. Majestæts Regjering med Hensyn til de udenlandske Magter eller paadrage noget Ansvar i saa Henseende. Herved troer nu ogsaa Udvalgets Fleertal at, man maa blive staaende. Det Spørgsmaal, som Udvalget havde stillet til Finantsministeriet, var et aldeles administrativt Spørgsmaal; det var ikke noget Lovgivnings-Spørgsmaal. Det gik ikke ud paa, hvorvidt Loven var hensigtsmæssig eller ikke. Det var et administrativt Spørgsmaal, som Udvalgets Fleertal antog maatte henhøre under Udenrigsministerens Ressort og folgelig maatte være at afgjøre af ham, og naar man nu har det bestemte Svar fra Udenrigsministeren, saa seer Udvalgets Fleertal ikke, hvorledes man skulde kunne gaae videre. Det forekom Udvalgets Fleertal, at dersom man vilde gaae videre, saa vilde man komme ind paa det administrative Gebeet, og Landsthinget vilde da paadrage sig et Ansvar eller rettere fritage Udenrigsministeren for et Ansvar, som retteligen bør paahvile ham. Fleertallet antager derfor, at der ikke er mindste Betænkning fra denne Side ved at gaae ind paa Lovforslaget og antage det, saaledes som det er kommet til os fra Folkethinget.

Den anden Hovedbetragtning i den ærede Minoritets Betænkning angaaer Spørgsmaalet